

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 11. feb. 2018

Kirkedag: Fastelavns søndag/B

Tekst: Sl 31,2-6; 1 Kor 13; Luk 18,31-43

Salmer:

SK: 192 * 450 * 451 * 172 * 173 * 208 * 690

LL: 192 * 172 * 173 * 690

Da Jesus gik på jord, omkring i Galilæa, sådan som vi kan læse det i evangelierne, gjorde han noget rigtig smart. Jesus kom for at være verdens frelser, og med hans komme brød Gudsriget frem i glimt. Ikke i sin fulde udfoldelse, men nok til at mennesker havde muligheden for at se, at Guds rige var så meget andet end menneskenes rige, og det var værd at gå efter. Her vil menneske være fritaget for synd og død, som det hedder et andet sted i Bibelen om dette. Det betyder, at her vil livet være uden alt det, der giver årsag til strid, sorg, tårer, nederlag – alt det, som på forskelligvis ødelægger vore liv for kortere eller længere tid. Ja, Gudsrigets paradisiske karakter vil endda være så gennemgribende, at selv ulykker og naturkatastrofer ikke længere vil finde sted. Hvad vi kalder for naturens orden, vil være bragt til netop naturens orden efter Guds vilje, hvor løven og lammet vil græsse sammen. Det er så langt uden for min fatteevne, at jeg har svært ved at forestille mig det. Men det giver håb. Det giver håb om, at livet behøver ikke gå ad Helvede til. Der er en mulighed for, at det kan gå ad Himlen til. Nogle gange, når vi bliver bragt i nogle livssituationer, hvor stort set alle muligheder er udtømte for at komme ud af situationen, kan vi bruge talemåden, at man nu er på Herrens mark. En dag skal Guds børn stå på Herrens mark og konstatere, at det er faktisk et ret godt sted at være. Det er ikke så helt tosset.

Hvis Jesus nu var kommet til jord og havde indkaldt til pressemøde og fremlagt sine visioner om, at han ikke kom for at lave en bedre jord, men for at bringe noget helt nyt, noget som ikke bare skulle gælde for en stund og for en lille krog af verden, men have evig gyldighed og udfoldes fra den ene ende af universet til den anden, hvis Jesus nu havde gjort det således, så var hans projekt blevet heglet ned. Ikke en ville have fulgt ham. Han ville have fået mere end svært ved at samle underskrifter nok til at hans forslag kunne fremsættes i folkestyret. Det er simpelthen for stort. I skal ikke have supersygehuse, for der vil ikke være sygdom mere, når jeg får magten, vil f.eks. være et af de budskaber, vi ville grine ad.

I stedet gjorde Jesus noget meget smartere. Helt stille og roligt begyndte han at åbne Gudsriget for mennesker. Han tog sig af snart den ene og snart den anden. Helbredte, tog deres synd og skyld fra dem, så de lettede og raske kunne gå tilbage til livet. Mange af dem overbeviste om, at her var de blevet rørt ved af Gud Herren selv, for det, de havde oplevet med Jesus, var ikke af denne verden, var ikke menneskeligt muligt. Et glimt af herligheden i Gudsriget var blevet vist for dem. En efter en, og efterhånden mange, flokke af mennesker, som så og hørte – og fortalte. Og hele tiden havde Jesus sin opgave for øje: Dette skal have gyldighed for og nå helt ud til verdens ender. Jesus kom for at frelse verden! Han kom som verdens frelser og forsoner!

Efter ca. 3 år var tiden kommet. Nu skulle det føres til ende. Nu skulle dét fuldbringes, som var Jesu opgave og mål. Nu skulle dét ske, som for altid og for hele verden skulle være årsagen til og begrundelsen for, at livet kan gå ad Himlen til.

Og Jesus fortæller sine disciple, at nu er tiden inde. Der skal i forvejen være fest og højtid i Jerusalem, for påsken er nær,

hvilket også betyder, at der vil være mange mennesker. Nu går vi til Jerusalem. Nu gør vi det. Nu slår vi til! Nu skal profetierne opfyldes! Menneskesønnen skal overgives, hånes, mishandles, spottes og spyttes på, piskes og slås ihjel, og på tredje dag skal han opstå.

Nu går vi til Jerusalem. Nu gør vi det. Nu slår vi til. Nu skal profetierne opfyldes! Yes mand, tror jeg disciplene har sagt til hinanden. Resten af det, Jesus sagde, fattede de ikke en brik af. Men det første, det forstod de. Måske er de allerede begyndt at smage sejrens sødme og popularitetens lykkerus. Det her er de med i, i inderkredsen. Nu ikke bare i små flækker blandt simple folk rundt om i Israel, men i hovedstaden, og under påskefesten! Det bliver aldrig større, og *så* mange skal få det at se. Dér vil både kongehus og romermagt være til stede. Så både nationalt og internationalt ville det give genlyd, netop i det, man dengang kaldte 'hele verden'.

Lad os lige samle lidt op på perspektiverne. Når Jesus slipper sine undergørende kræfter løs og blot med ord og/eller berøring behersker sygdomme, dæmon- og åndeverdenen og naturkræfterne og -lovene, så er han ikke blot en mirakelmager. Når Jesu kræfter slippes løs, så er det Gudsrigets kræfter han slipper løs. Det er almagts kræfter, han slipper løs. Og det kommer rigtigt nok til syne i enkelte menneskers liv, men dét er glimt af noget meget større. Hvad der gælder for dette menneske, skal komme til at gælde for alle. Det sprænger alle de dimensioner, vi i dag kender til i sin udstrækning, størrelse og konsekvens. Ja selv tidens dimension bliver sprængt. Jesus er konkret for det enkelte menneske i sit virke, men dét er også tegnet på, at det skal blive *så* meget større og anderledes, end vi kan fatte. Og det gælder ikke bare for dem, som vi i evangelierne kan læse om, oplevede dette. Det gælder også for os, som læser det. For som nævnt, så sprænges også

tidens dimension, så selv om Jesus er menneske-lig i tiden, i en konkret historisk tid, så er han guddommelig udover tiden. Derfor handler evangelierne ikke om, hvad mennesker oplevede med Jesus. De handler om, hvad Jesus gør for mennesker, og hvad det har af betydning for os, i alle tider og i *hele* universet. Og det får sin fuldbyrdelse i påsken, som Jesus og disciplene og vi er på vej til.

På vejen dertil anråbes de af en blind tigger ved Jeriko. En blind tigger, der sidder og råber på Jesus. En blind tigger, hvis hele verden er at sætte sig ud på et trafikeret sted med sin kop og håbe på menneskers barmhjertighed. Og når dagen er slut, så gå hjem igen, måske købe lidt på hjemvejen for det lidt, der er lagt i koppen. Og næste morgen det samme om igen. Hans verden er uendelig lille, og han kan ikke engang se denne lille verden, som derved bliver endnu mindre. Og han er jo bare en af mange, der på forskellig vis er fanget i små verdener og ikke kan se nogen udvej eller noget liv.

Kontrasten kan næsten ikke blive større. Hans lille og usynlige verden overfor Jesu mission, gældende for hele verden. Disse to mænd med fuldstændig ufattelig stor forskel i perspektiver og konsekvenser for deres livs opgaver.

Han er undskyldt, at han ikke kan se dét, den blinde. Som måske alligevel ser mere, end vi kan ane. Det kan man jo tænke lidt over, vi er nød til at lade dét ligge i dag. Der er da også mennesker, der forsøger at få ham til at tie. De er jo på vej til Jerusalem sammen med Jesus fra Nazaret. Han må prøve at forstå. Og det er for øvrigt heller ikke pænt at sidde og råbe efter folk og sådan udstille sin behov for vores barmhjertighed. Det er faktisk nemmere at gå forbi en tigger, der bare sidder, end en, der sidder og siger til en: giver du ikke en mønt. Der er

altså ikke tid lige nu til ham. Jesu sag er altså vigtigere end den blindes sag. Verden skal frelses!

Ja, det skal den. Det synes Jesus også. Og derfor standser han ved den blindes råb. Han tager sig af ham og frelser ham!

Jesu gerning for den blinde ved Jeriko er ikke en gerning på trods af hans egen vigtige og store gerning. Det er heller ikke et smart trick, selv om alverdens og eftertidens statsledere har taget ved lære af dette. Selv om de ankommer til helt vildt vigtige møder, hvor der skal træffes afgørelse med betydning for jeg ved ikke hvor mange mennesker på jorden, så har de altid tid til lige at træde ud af kortegen og tage et barn i armen og vende sig mod fotograferne. Sådan er Jesus ikke. Og han tillader heller ikke sig selv, lige at lade sagen vente et øjeblik. Dét her er *sagen*!

Jesus er ikke kommet for at være menneskeheds frelser. Jesus er kommet for at være menneskers frelser. Menneskeheden består af enkelte mennesker, og hver og én og hver for sig er Jesus kommet for at bringe os Gudsrigets herligheder og vende vort liv, så det går ad Himlen til. Hvert eneste menneske er i sig selv det dyrebareste for Gud Herren.

Derfor standser Jesus, verdens Frelser og Forsoner, ved et af verdens mennesker. Jesus tager sig tid til den, som ingen andre vil tage sig tid til. Jesus tager sig tid til os, når ingen andre vil tage sig tid til os og standse ved os.

Ved påskens begivenheder, pine og død og opstandelse, bliver der helt bogstaveligt slået en pæl igennem denne verdens begrænsninger og forbandelser og fortabelser. Og Jesu menneskelige begrænsning opløftes i Guddommelighedens grænseløshed og alle den treenige Guds kræfter slippes løs ud

over det alt sammen. Og når vi døbes hver for sig, når vi rækkes nadverens brød og vin hver for sig, så er det helt konkret Jesus, der personligt standser ved det enkelte menneske og spørger: Hvad vil du mig? Og han siger til os, som kommer til dåb og nadver: Din tro har frelst dig! Og derved slippes Gudsrigets kræfter løs over os med al deres grænseløse og grænsesprængende perspektiv og velsignende konsekvenser.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen